

Tulipánový týden

V **pondělí** jsme šli parkem do obchodu. Šli jsme kolem velkého záhonu. Narcisy byly rozkvetlé už dlouho, ale Boženka se zastavila u tulipánů. Teď ráno byly ještě zachumlané v úzkých zelených kabátcích, ale když jsme se později vraceli, tak už se začaly naparovat do světa! Červené, žluté, oranžové... To byly barvy, že jsem musel přimhouřit oči.

V **úterý** jsme šli kolem těch záhonů znovu a Boženka si s sebou vzala i dečku na lavičku. Tulipány byly čím dál odvážnější. Jeden sytý žlutý se rozevřel tak široce, až jsem měl pocit, že se na mě směje a chce mi vyprávět nějaký vtip. Boženka se zastavila, opřela se o svou hůlku a uznale pokývala hlavou: „Emilku, podívej, park se nám začíná pěkně vybarvovat.“

Ve **středu** to u záhonů začalo bzučet tak nahlas, že jsem si nejdřív myslel, že někdo zapnul rádio. Nad tulipány se pořádal hotový hmyzí ples. Jeden čmelák byl tak neuvěřitelně huňatý, že vypadal jako létající knedlíček obalený v máku. Když mi prolétl těsně kolem nosu, nedalo mi to a vyrazil jsem za ním v naději, že se třeba dozvím, kde roste takové huňaté štěstí. Udělal jsem tři skoky, jeden neplánovaný smyk na trávě a jeden obrat kolem lavičky, až mi uši plandaly. Čmelák se nenechal vyvést z míry a zmizel v koruně stromu.

Čtvrtek byl dnem zaslouženého piškotu. Asi jsem ho dostal za svou včerejší „statečnost“ při lovu čmeláka. Boženka sice tvrdila, že je to za to, jak vzorně a tiše sedím u lavičky a pozoruji děti s aktovkami, ale já vím své. Seděl jsem jen proto, že jsem byl z toho včerejšího lítání ještě trošku udýchaný. Na důvodech ale u piškotu nikdy nezáleží, hlavní je, že je.

V **pátek** byly tulipány v plné síle, zářily jako barevné lampiony rozsvícené zevnitř. Boženka šla dnes velmi pomalu a byla neobvykle tichá. „Moje maminka mívala tulipány nejraději ze všech kytek,“ zašeptala po chvíli. „Vždycky je dávala do té vysoké modré vázy, co stávala uprostřed kuchyňského stolu.“ Usmála se při té vzpomínce a já se jí pevně přitiskl k noze, aby věděla, že její vzpomínky hlídám spolu s ní.

V **sobotu** nás čekalo velké překvapení. Sotva jsme dojedli snídani, zazvonil u dveří pan Karel odvedle. Nejdřív jsem teda viděl jen obrovský pestrobarevný oblak a pak až jeho usměvavý obličej. „Pro vás,“ řekl a podal Božence kytici tulipánů. „Protože jste říkala, že jaro vypadá jako tulipány a má přijít domů.“ Boženka se usmála a vypadala jako holčička. Dali jsme je do modré vázy po Boženčině mamince a náš obývák byl plný barevného jara.

V **neděli** jsme nikam nešli. Boženka seděla ve svém křesle a já jí ležel u nohou. Slunce svítilo na kytici tulipánů a my jen tak odpočívali spolu v tom tichu. No, možná jsme oba usnuli. A mě se zdál ten nejbarevnější sen plný tulipánů. A bručivých čmeláků.